

REĢIONA PREZIDIJA VĒSTĪJUMS

Derību turēšana

Prezidents Pērs G. Malms

2. padomnieks Eiropas Austrumu reģiona prezidijā.

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas atjaunošana caur pravieti Džozefu Smitu sevī ietvēra vienkāršo mācību un principu atjaunošanu, ko mācīja Jēzus Kristus, kad Viņš dzīvoja uz Zemes, atjaunojot priesterības pilnvaras rīkoties Viņa Vārdā un visas nepieciešamās atslēgas, lai sapulcinātu Israēla namu un lai veiktu priekšrakstus un noslēgtu derības, kas nepieciešamas, lai atgrieztos pie mūsu Debesu Tēva.

Mēs patiešām esam privilēģēti dzīvot šajā ļoti īpašajā laikā, kad mums tiek piedāvāts pieņemt patiesību, noslēgt derības un dzīvot Dievam tīkamu dzīvi. Mēs parādām savu apņemšanos ar savu vēlēšanos, savu ticību un saviem darbiem. Lai mēs būtu papildīti ar vēlmi būt uzticīgiem noslēgtajām derībām un aicināt citus nākt pie Kristus, īpaši svarīga ir mūsu liecība un mūsu spēja sajūst Dieva mīlestību pret mums, un mūsu spēja mīlēt savus līdzcilvēkus.

2010. gada oktobra Vispārējās konferences runā *Ticības un rakstura pārveidojošais spēks* elders Ričards G. Skots izteicās par liecību un tās ietekmi mūsu dzīvē: „Liecību nostiprina garīgi iespaidi, kas apstiprina mācības patiesumu un taisnīgas rīcības

**Prezidents
Pērs G. Malms**

kas noausta ar neskaitāmu pareizu lēmumu pavedieniem. Šādas izvēles ir izdarītas ar paļāvīgu ticību tām lietām, uz kurām tiek cerēts un kuras, vismaz sākotnēji, nevar redzēt. Stipra liecība sniedz mieru, mierinājumu un pārliecību. Tā rada pārliecību, ka, pastāvīgi paklausot Glābēja mācībām, dzīve būs skaista, nākotne droša un mums būs spējas pārvarēt grūtības, kas šķērso mūsu dzīves ceļu.” Ar šādu liecību mēs varam virzīties uz priekšu ticībā, tiecoties gādāt par savu glābšanu un aicinot un atbalstot citus darīt to pašu.

Rīcības brīvības mūžīgais princips uzliek mums kā atsevišķiem cilvēkiem personīgu atbildību par to, kā mēs dzīvojam un kā mēs godājam noslēgtās derības. Mēs zinām, ka Dievs vienmēr būs uzticīgs mums dotajiem solījumiem. Lai šie solījumi piepildītos, tas patiešām ir atkarīgs no mums katra.

nozīmīgumu. Viens no šādas vadības veidiem ir saistīts ar spēcīgām emocijām, kas liek acīs sarieties asarām un aprūtinā runāšanu. Taču liecība nav emocijas. Tā ir rakstura pati būtība,

Protams, pa ceļam būs izaicinājumi. Tomēr uzticīgiem ir dots solījums, ka mēs spēsim izturēt līdz galam. Savā runā Elders Skots atzīmēja: „Vēlms neuzvarēs. Pat pašreiz viņam jādarbojas tajās robežās, kuras ir noteicis Tas Kungs. Viņš nevar atņemt nevienu nopelnītu svētību. Viņš nevar izmainīt raksturu, kas ir noausts ar taisnīgiem lēmumiem. Viņam nav spēka iznīcināt tās mūžīgās saites, kas ir izveidotas svētajā templī starp vīru, sievu un bērniem. Viņš nevar izdzēst patiesu ticību. Viņš nevar atņemt jūsu liecību. Jā, šīs lietas var zaudēt, padodoties viņa kārdinājumiem. Taču viņam nav spēka sevī, lai tās iznīcinātu.” Izpratne par mums doto spēku — pretoties kārdinājumiem — palīdzēs mums būt uzticīgiem savām derībām. Būs nepieciešama pazemība un pastāvīga mūsu liecību stiprināšana. Taču ir dots apsolījums. Tādējādi mums ir dota vara.

Kaut mēs allaž stiprinātu savas liecības un veidotu taisnīgu raksturu, kas būtu pilns godprātīguma, un tiektos turēt savas derības. Tad mēs atklāsim, ka mēs patiešām tiekam atbalstīti ar spēku no augšienes.

„Un notika, ka es, Nefijs, redzēju Dieva Jēra spēku, ka tas nolaidās uz Jēra Baznīcas svētajiem un uz Tā Kunga derības ļaudīm, kas bija izkaisīti pa visu zemes virsu; un viņi bija bruņoti ar taisnību un ar Dieva spēku lielā slavā” (1. Nefija 14:14) ■

Apgabala konference

Māsa Deivisa, Rīga, Baltijas misija

2012. gada 10. jūnijā notika Latvijas apgabala konference. Lai varētu piedalīties visi sanākušie Baznīcas locekļi no Rīgas, Jelgavas, Liepājas un Daugavpils, tā notika Pasaules tirdzniecības centrā.

No rīta bija īpaša sesija, kas veltīta jaunpievērstajiem — Baznīcas locekļiem, kuri kristījušies iepriekšējā gada laikā. Pasākumā piedalījās Baznīcas prezidējošais bīskaps Gerijs Stīvensons un viņa sieva Līza, kā arī Austrumeiropas prezidija otrais padomnieks, prezidents Rendals K. Benets ar sievu un Baltijas misijas prezidents Džefrijs G. Bosvels ar sievu. Konference tika tulkota trīs valodās — krievu, latviešu un angļu. Vienbalsīgi tika apstiprināti priesterības vadītāji — sākot no pravieša līdz vietējiem vadītājiem. Elders Boids Adams, senioru misionārs, patlaban kalpojošs Latvijā, tika apstiprināts par apgabala padomes locekli.

Konferenci atklāja Latvijas apgabala prezidents Jurijs Kovaļevskis. Pēc Mārtiņa Birkenfelda, 1. padomnieka apgabala prezidijā, teiktās sākuma lūgšanas pirmais uzstājās prezidents Jurijs Kovaļevskis. Viņš runāja par Ciānas celšanu Latvijā. Savā runā viņš salīdzināja daudzās,

*Aleksejs un
Anastasija
Serih ar savu
dēlu Pjotru
no Imantas
2. draudzes*

LIŅAS BLŪMES FOTO

tukšās mājas, kas izkaisītas pa visu Latviju, ar to, kāpēc Baznīca neplaukst. Lai gan mēs plānojam uzcelt drošu pamatu savai ģimenei, šie plāni bieži vien tiek atstāti novārtā. Viņš mudināja Baznīcas locekļus celt Ciānu Latvijā, regulāri apmeklējot baznīcu, regulāri noturot ģimenes mājvakarus, lūdzot Dievu ik rītu un vakaru un studējot Svētos Rakstus. Viņš teica, ka mums savas mājas (ģimenes) ir jātur kārtībā, lai atstātu mantojumu saviem bērniem.

*Baltijas misijas
misionāri
pēc tikšanās
ar Baznīcas
vadītājiem.*

LIŅAS BLŪMES FOTO

Eva Puniņa, Baznīcas locekle, kura kristījās pirms trim nedēļām, dalījās savā pievēršanās stāstā un liecināja par evaņģēlija patiesumu.

Elders Gvido Senkāns, reģiona Septiņdesmitais, runāja par prioritāšu noteikšanu mūsu dzīvē. Viņš teica, ka ir pārāk daudz laicīgo lietu, kas aizņem mūsu laiku un prātus. Raugieties nākotnē, un tā noteiks jūsu rīcību šodien. Grēku nožēlošana ir nepieciešama un to vienmēr pavada sāpes.

Nākamā runātāja bija Māsa Beneta. Viņa runāja par savu ģimeni un to, ka Baznīcas locekļi ļoti sirsnīgi un pretimnākoši izturējās pret viņas māti, kad viņa vēl bija klausītāja, tādēļ viņa turpināja katru svētdienu iet uz baznīcu, kaut gan kristījās tikai pēc pieciem gadiem. Viņa atgādināja Baznīcas locekļiem Latvijā, ka mīlestība un sirsnība pret jauniešiem Baznīcas locekļiem un klausītājiem ir ļoti svarīga.

Prezidents Rendals K. Benets runāja par misionāru darbu Latvijā un to, ka Baznīcas locekļu pienākums ir atrast cilvēkus, ko misionāriem mācīt. Viņš teica — ja pat tikai 1% no 2 miljoniem cilvēku Latvijā meklē patiesību, tad ir 20 000 cilvēku, kuri mums jāatrod. Mums jāpārtrauc uztraukties, ka mūsu draugi varētu apvainoties, ja mēs viņus uzaicinām uz baznīcas pasākumiem.

Māsa Stīvensone stāstīja par sava vīra un viņu trīs zēnu gumijlēkšanu no augstas klints un to, ka mums ir jābūt tādi pat drosmei un ticībai, lai

LINAS BLŪMES FOTO

Māsa Helēna Pinne no Centra 1. draudzes — viena no vecākajām Baznīcas locekļēm un māsa Aleksandra Dundure

pievienotos Baznīcai. Mums ir cilvēki, kuri mūs mācīs, un mums ir ticība Debesu Tēvam, ka Viņš mūs aizsargās, ja mēs kristīsimies, laulāsimies templi vai pieņemsim baznīcas aicinājumus.

Nobeigumā runāja Bīskaps Stīvensons, kurš atzīmēja, ka šī ir viņa pirmā reize Latvijā. Viņš teica, ka mēs esam Jēzus Kristus Baznīca un mums jāstāv pasaules priekšā un šeit jāpulcina Cīāna. Mēs esam pulcējušies kā apgabals un mums vajadzētu vēlēties šeit pulcēties kā „stabam”. Mums ir jāaizsargā citam citu un jāmīl citam citu. Un mūsu Debesu Tēvs „raud, kad mēs ciešam, un priecājas, kad mēs rīkojamies pareizi”. Viņš pastāstīja, ka reiz vēlā vakarā, kad viņš bija paņēmis līdzī uz darbu savus mazos zēnus, viņi pazaudēja savu rotaļlietu. Tikai pēc lūgšanas viņi atrada rotaļlietu, un tas stiprināja ne tikai viņa dēlu liecību, bet arī viņa paša liecību.

Šī konference tās dalībniekiem atgādināja par nepieciešamību atcerēties savas pamata vērtības — stiprināt savu ticību, stiprināt savu ģimeni, mīlēt savu tuvāko un palīdzēt arī līdzcilvēkiem atrast pareizo ceļu pie Debesu Tēva. Katrs no konferences aizgāja ar stiprāku pārliecību par uzsāktā ceļa pareizību un ar apņēmību izmantot iegūtās zināšanas un atziņas savā dzīvē. ■

Kučīnu ģimene (no kreisās puses uz labo): Venjamīns, Valentīna, Gaļina un Leonīds Marovs no Centra 2. draudzes

LINAS BLŪMES FOTO

Ceļš — jaunos augstumos. Intervija pašam ar sevi.

Dmitrijs Dombrovskis, Imantas 2. draudzes prezidents, Baltijas misija

Pēdējā laikā es bieži uzdošu sev jautājumus: „**Cik dziļi es saprotu evaņģēlija būtību un vai es pēc tā dzīvoju?**” Tas Kungs palīdzēja man atbilžu meklējumos uz šiem jautājumiem. Uz vairākām lietām es sāku raudzīties no cita skatupunkta. Tas bija pakāpenisks process — līdzīgs intervijai pašam ar sevi, taču es vienmēr turpināju sajūst mana Debesu Tēva klātbūtni.

Viendien es uzdevu sev jautājumu: „**Vai es saprotu, ko nozīmē studēt Svētos Rakstus?**” Es gribēju saprast, kas tieši palīdzēs man dziļi un auglīgi pētīt Dieva vārdus un ko es daru nepareizi. Debesu Tēvs pateica man priekšā, kā noskaņoties šim garīgajam darbam. Tagad, pirms es sāku studēt Svētos Rakstus, es dziedu Baznīcas dziesmas. Varu liecināt, ka tas tiešām palīdz pieaicināt Svēto Garu.

Nākamie jautājumi, kurus es sev uzdevu, bija saistīti ar lūgšanu: „**Vai es lūdzu sirsnīgi? Cik bieži es sajūtu Svētā Gara ietekmi lūgšanas laikā? Kad es lūdzu un kāpēc tieši tad?**” Meklējot atbildes uz šiem jautājumiem, es izanalizēju savas lūgšanas un sapratu, ka bieži vien es lūdzu, jo vajag lūgt, tāpēc daudzas lūgšanas pārvērtās formalitātē. Es pamanīju, ka tad,

kad es lūdzu pirms gulētiešanas, man ir grūti koncentrēties, jo es taču esmu noguris un mana sazināšanās ar Debesu Tēvu kļūst līdzīga nesaprotamai bubināšanai. Es mainīju šo ieradumu un sāku lūgt stundu vai divas pirms gulētiešanas. Kopš tā laika manas lūgšanas ir kļuvušas daudz apzinātākas un jēgpilnākas.

Lai spertu nākamo soli, es uzdevu sev jautājumu: „**Cik laika es veltu saskarsmei ar Debesu Tēvu? Kā vajadzētu pareizi ar Viņu sazināties?**” Savās lūgšanās es sāku vaicāt Tam Kungam, kā man iemācīties sazināties ar Viņu un izprast Viņa atbildes, kā arī atgādināt man par ikvienu nepareizu rīcību, kuru esmu aizmirsis nožēlot, un svētībām, par kurām esmu piemirsis Viņam pateikties. Es sāku lūgt Debesu Tēvu apveltīt mani ar dažādām dāvanām: iemācīt mani mīlēt un saprast cilvēkus, iegūt izpratnes garu un kļūt žēlsirdīgam. Studējot Svētos Rakstus un sazinoties ar Debesu Tēvu, es sapratu, ka es pienācīgi nedzīvoju pēc evaņģēlija. Es pamanīju, ka, būdams Baznīcas loceklis vairākus gadus, es iepriekš vienkārši biju lasījis Svētos Rakstus, bet manām lūgšanām nebija piemēris sirsnīgums un spēks, kādam tam vajadzēja

būt. Jā, es kalpoju aicinājumos, centos pilnveidoties, tāpēc nevarētu teikt, ka neko neesmu iemācījies. Bet, apskatoties dziļāk un novērtējot, ko esmu sasniedzis, tad sev es secināju, ka es maz ko esmu iemācījies, un galvenais, maz kā izmainījies. Es nonācu pie slēdziena, ka man ir izveidojusies pavirša evaņģēlija sapratne, jo es pietiekami rūpīgi neizvērtēju, kāpēc rīkojos tieši tā, nevis citādāk, un nemeklēju iespējas, kā to darīt vislabāk.

Mana vēlme izmainīties un kļūt līdzīgākam manam Pestītājam virzīja mani uz priekšu — jaunos augstumos, lai izprastu īsto evaņģēlija principu būtību un palīdzētu manai aktīvai garīgai izaugsmei. Es guvu vadību un atklāsmes no Debesu Tēva „rindiņu pēc rindiņas, priekšrakstu pēc priekšraksta, nedaudz šur un nedaudz tur” (2. Nef. 28:30).

Kādu dienu domājot par mīlestību un prasot Debesu Tēvam gudrību, es uzdevu sev jautājumu: „**Ko nozīmē — mīlestība pret tuvāko?**” Es sapratu, ka, ja mēs uzdrošināsimies ielūkoties patiesībai acīs, tad ievērosim, ka bieži vien mums maz rūp citu cilvēku likteņi un tas, kas ar viņiem notiek. Bet jābūt citādāk. Debesu Tēvs mūs māca ar Savu piemēru un caur Svētajiem Rakstiem, kā

**Dmitrijs
Dombrovskis**

mums ir jāmīl savus tuvākos. Mīlestība, pirmkārt, ir darbi, nevis tikai vārdi. Tādēļ mums ir jākalpo visiem cilvēkiem, bet nevis tikai tiem, kas mums patīk, ar ko mums ir labi un viegli. Mums ir jāmeklē tie, kam ir nepieciešama mūsu palīdzība, un jāklūst par viņu draugiem arī tad, ja mums ar viņiem kopā nav pārāk interesanti. Mums ir jāiziet no savas komforta zonas un jāizdara tas, kas ir svarīgs citam cilvēkam, kas būs viņam patīkams, pārvarot savu nevēlēšanos.

Cik bieži mājās mēs palīdzam saviem radniekiem? Vai mēs palīdzam citiem cilvēkiem pārvarēt to, kas viņus uztrauc, vai tādēļ, ka nevēlamies, mēs cenšamies atrast atrunu, lai to nedarītu? Kad es rīkojos tā, kā māca Glābējs,

tas garīgi satuvina mani ar Viņu. Ikvienu mūsu necilā, bet pareizā rīcība kļūst par nelielu uzvaru pār sevi, savu egoismu un augstprātību. Jo evaņģēlija būtība ir tānī, lai pārvarētu sevi miesīgo cilvēku: „Jo miesīgs cilvēks ir Dieva ienaidnieks un tāds ir bijis kopš Ādama Krišanas, un būs mūžīgi mūžos, kamēr vien viņš neļaujas Svētā Gara mudinājumam un neatmet miesīgo cilvēku, un nekļūst par svēto caur Kristus Tā Kunga Izpirkšanu, un nekļūst kā bērns — pakļāvīgs, lēnprātīgs, pazemīgs, pacietīgs, pilns mīlestības, vēlēdamies pakļauties visam, ko Tas Kungs uzskatīs par vajadzīgu uzlikt viņam, patiesi kā bērns pakļaujas savam tēvam” (Mosijas 3:19).

Vīrieša un sievietes attiecībās arī izpaužas mūsu sapratne par to, kādai ir jābūt mūsu mīlestībai. Saka, ka greizsirdība nav tik slikta īpašība. Ja kāds pret otru jūt greizsirdību, tā tad tas nozīmē, ka viņš mīl un rūpējas. Taču tie ir maldi, jo pēc būtības greizsirdība ir egoisms un privātīpašniecisko instinktu izpausme. Bieži konfliktu iemesls starp vīrieti un sievieti, vīru un sievu ir aizvainojumi sīkumu dēļ — nenomazgāji traukus, citā vietā nolīki drēbes, pienācīgi nepievērsi uzmanību — var turpināt bezgalīgi. Bet, ja mēs kādu patiesi mīlam, tad vēlēsim šim cilvēkam laimi un izdarīsim visu no mums atkarīgo, lai viņš būtu laimīgs.

Protams, mums kā nepilnīgiem cilvēkiem var rasties aizvainojuma vai vilšanās sajūtas, bet, pateicoties daudz dziļākai mīlestības izpratnei un mūsu tieksmei iemācīties mīlēt, mēs spēsim pārvarēt savu egoismu un atbrīvoties no aizvainojuma sajūtas vai jebkādas citas negatīvas sajūtas. Mūsu mīlestība aizstās visu negatīvo. Cita cilvēka prieks un laime kļūs svarīgāki par mūsu pašu vēlmēm.

Cenšoties saprast un, pats galvenais, pielietot dzīvē visas šīs garīgās zināšanas, kuras mums atklāj Debesu Tēvs, es jūtu neiedomājamo tuvību ar Viņu, katru dienu sajūtu Viņa mīlestību. Es esmu pateicīgs par visām milzīgajām svētībām, ar kurām Viņš tik bagāti mani apdāvina. Pakāpeniski es saku saprast, kas ir evaņģēlijs un kā ir jādzīvo, pamatojoties uz Viņa mācībām. Tās ir brīnišķīgas sajūtas! Mana ticība un mīlestība pret Debesu Tēvu pieaug katru dienu.

Es esmu pārliecināts, ja katrs no mums centīsies uzdot sev pareizus jautājumus un kopā ar To Kungu meklēt uz tiem atbildes, cenšoties pacelties jaunos augstumos evaņģēlija izpratnē, tad Debesu Tēvs paplašinās mūsu sapratni, stiprinās mūsu ticību un liecību, un mūsu dzīve piepildīsies ar patiesu laimi. Tik tiešām mēs pieredzēsim milzīgas sirids pārmaiņas un redzēsim dižus brīnumus — kā mūsu, tā arī citu cilvēku dzīvēs. ■

Pēc divpadsmit gadiem

Tailers Vigjū, pilnlaika misionārs Latvijā no 1998. līdz 2000. gadam

Kad mēs ar savu sievu ieradāmies Rīgā 12 gadus pēc manas misijas kalpošanas beigām, es varēju saprast to, ko Alma izskaidroja, kad viņš atkal satika Mosijas dēlus pēc misijas. „Viņš ārkārtīgi priecājās redzēt savus brāļus; un, kas vēl vairāk vairoja viņa prieku, tie vēl aizvien bija viņa brāļi Tai Kungā” (Almas 17:2).

Daudz kas ir mainījies pēdējos 12 gados — gan tas, kas attiecas uz PDS Baznīcu, gan arī citādā ziņā Latvijā. Ir daudz skaistākas un lielākas telpas, nekā bija iepriekš. Laikā, kad pilsētās būvēja milzīgus veikalus, mums būvēja dažus ļoti skaistus dievnamus. Tagad noteikti uz ielām ir daudz vairāk un lielākas mašīnas, kā tas bija pirms divpadsmit gadiem. Es vēlētos salīdzināt palielināto mašīnu skaitu pilsētas ielās ar pievērsto Baznīcas locekļu skaitu Latvijā.

Domājot par to, kas ir mainījies Latvijā 12 gadu laikā, kļūst arī saprotams, ka lielākai daļai cilvēku nav daudz kas mainījies. Daudziem vēl ikdienā klājas grūti. Taču, kad pavadīju laiku kopā ar svētajiem Latvijā, es sapratu, ka pavisam interesantas lietas notiek ar mūsu Baznīcas locekļiem, un to var salīdzināt gan ar to, kas ir mainījies pēdējā laikā, gan ar to, kas nav mainījies. Tie, kuri vēl joprojām nāk uz baznīcu, ir daudz

auguši savā ticībā. Tāpat kā dažas lietas Latvijā ir lielākas un skaistākas, tā arī mūsu Baznīcas locekļi ir kļuvuši lielāki un skaistāki — gan sirdīs, gan ticībā. Tomēr mūsu Baznīcas locekļi vēl cieš un cīnās, tāpat kā viņi to darīja agrāk. Es varu liecināt, ka šajā dzīvē mēs vienmēr cīnīsimies, jo būs daudz kas jāmacās un jāiegūst no šīm cīņām.

Ja mēs ievērojam baušļus un sekojam Tam Kungam, mums vienmēr būs līdzās Mierinātājs un Viņš mums dos spēku un prātu izturēt līdz galam, neskatoties uz visām grūtībām. Kad mēs maksājam desmito tiesu, Dievs noteikti atvērs debesu logus, lai mūs svētītu, bet tas nenozīmē, ka tas notiks uzreiz, vai arī ka tās svētības pildīs mūsu naudas maku. Dievs atļauj mums pieredzēt grūtības šajā dzīvē un saņemt arī svētības, un Viņš arī zina, kas mums katram ir vislabākais.

Lūdzu, atcerieties, ka Dievs jūs mīl. Viņš jau no paša sākuma zināja, kas mēs esam un kas mums katram ir vajadzīgs. Viņš dos spēku izturēt dzīves grūtības un problēmas. Un, lūdzu, atcerieties, ka Viņš zina jūsu nākotni. Viņš zina, kas būs, kas būs ar jums un ko Viņš dos katram no mums tā, lai mēs varētu saņemt daudz vairāk — pat daudz vairāk, nekā mēs varētu iedomāties. Lai visi nākamie gadi būtu piepildīti ar to, kas jums visiem dos svētības un spēku. ■

Esmu priecīga būt patiesajā Baznīcā

Ingūna Priedniece, Rīgas Centra 1. draudze, Baltijas misija

FOTOGRAFĪJA NO AUTORA ĢIMENES ARĪVA

Es esmu Baznīcas locekle gandrīz divus gadus, kaut gan man pašai šķiet, ka jau ļoti sen — tik piepildīts ir bijis šis laiks! Patiesībā Dievs mani ir aicinājis vienmēr, tikai es neesmu gribējusi dzirdēt. Piedzimu es Padomju Savienībā, tas bija laiks, kad par Dievu skaļi un atklāti runāt nedrīkstēja. Mani vecāki, lai gan bija kristīti, uz baznīcu negāja un par Dievu nerunāja. Taču, kamēr vecāki bija darbā, mani piekatīja mana tante, kura bija kristiete. Viņa bija ļoti jauks un gaišs cilvēks. Tā es bērnībā pasaku vietā klausījos stāstus no Vecā Derības, kas man toreiz šķita kā pasakas.

Kad sāku mācīties skolā, man, protams, visu izskaidroja „pareizi”, ka Dieva nav. Es to pastāstīju savai tantei. Viņa nestrīdējās, tikai pateica, ka tev ir jādara, kā liek skolotāji, bet man Dievs

Tailers Vigjū ar savu sievu

ir. Šī bija tā liecība, kas mani ir pavadījusi visu mūžu un galu galā ir palīdzējusi atrast ceļu pie Debesu Tēva.

Neskatoties uz to, es līdz 25 gadiem dzīvoju ar domu, ka Dieva nav, „nejauši” nonācu kādas baznīcas svētdienas skolā. Tad es pirmo reizi patstāvīgi sāku lasīt Bībeli. Bija interesanti, un bija arī daudz jautājumu, uz kuriem es saņēmu atbildes. Taču vienā brīdī atbildes beidzās. Es sapratu, ka viss, kas šeit ir, — tā ir patiesība, bet tas nav viss.

Mani patiesības meklējumi turpinājās. Pēc kāda laika es ļoti gribēju kristīties, bet tā arī nevarēju atrast baznīcu, kur es to varētu darīt. Vienmēr kaut kā pietrūka. Tāpēc nolēmu, ka laikam man to nevajag.

Tad atkal „nejauši” pirms kādiem 9 gadiem pirmo reizi satiku misionārus. Uz šo tikšanos mani bija uzaicinājusi mana draudzene. Es tad vēl nebiju gatava dzirdēt evaņģēliju, taču man palika ļoti labs iespaids par misionāriem un uzzināju, ka viņiem bez evaņģēlija mācīšanas ir arī angļu valodas klubs, kurā vietējie iedzīvotāji var bez maksas

pilnveidot savas angļu valodas zināšanas.

Šo tikšanos es atcerējos pirms 2 gadiem, kad iedomājos, ka būtu labi pilnveidot savas angļu valodas zināšanas. Es mērķtiecīgi gāju uz ielas meklēt misionārus, lai noskaidrotu par šo iespēju. Viņi, protams, bija pārsteigti un priecīgi par to un man visu labprāt paskaidroja. Vēl vajadzēja pāiet 4 mēnešiem, līdz es kādā vakarā sajutu spēcīgu pamudinājumu, ka man šodien ir jāsāk pilnveidot savas angļu valodas zināšanas. Tā bija mana pirmā tikšanās ar misionāriem un Atjaunoto evaņģēliju, kas izmainīja visu manu dzīvi. Pateicoties Svētā Gara liecībai un manu pirmo misionāru bezgalīgajai pacietībai, es sāku lasīt Mormona Grāmatu, mācīties un nākt uz dievkalpojumiem. Domāju, ka tas viņiem nebija viegli, jo es biju nepaklausīga un ietiepīga skolniece un, protams, es biju pārliecināta, ka arī šeit uz visiem maniem jautājumiem neviens nespēs atbildēt.

Kaut gan bija svarīgs tikai viens jautājums — vai šī beidzot ir tā istā baznīca, ko es visu laiku nevarēju atrast? Jo tas, ka Dievs ir, par to jau es biju pārliecināta. Īstā atbilde nāca pavisam negaidītā veidā. Pēc tam, kad biju pieņēmusi lēmumu, ka kristīšos, sākās iekšējā cīņa. Tik spēcīga, ka vienā brīdī jau vairs nevarēju saprast, kuras ir manas patiesās domas. Bija neizturami grūti, kad vienā brīdī bija pilnīgi skaidrs, ka mana izvēle ir pareiza, bet jau pēc mirkļa tikpat skaidrs, ka to nekādi nedrīkst darīt. Un tad, vismagākajā brīdī, kad šķita, ka vairs nevaru saprast neko, es atcerējos manu misionāru lūgumu izlasīt Almas grāmatas 36. nodaļu. Es atvēru grāmatu un sāku lasīt, un, līdzko es biju izlasījis tos vārdus, ko teica Alma, tā arī manā dvēselē iestājās pilnīgs miers.

Man vairs nebija nekādu šaubu par savu izvēli, par to, ka Mormona Grāmata ir patiesa, ka Džozefs Smits bija pravietis un ka Jēzus ir Kristus ir dzīvs, un ka mūsu Debesu Tēvs dzird, uzklausa katru no mums un mīl visus Savus bērnus ar bezgalīgu mīlestību! ■

Būt instrumentam Dieva rokās

Artjoms Jeremejevs, Daugavpils draudze, Baltijas misija

Līdz misijai es ne visai izpratu, ko nozīmē būt misionāram un kādu iespaidu šis darbs atstāj uz cilvēkiem. Ir pagājis vairāk nekā gads, kopš es atgriezos mājās no kalpošanas kā pilnlaika misionārs Maskavas Rietumu misijā. Tieši tur es pamazām sāku saprast, kā Dievs darbojas caur Saviem palīgiem — misionāriem.

Es ļoti mīlu mūziku, es spēlēju klavieres un mīlu arī pats komponēt. Kalpojot misijā, es atklāju sevī vēl jaunus talantus, un viens no tiem bija klavieru skaņošana. Ja man ir nepieciešamie darbarīki, es tagad varu skaņot klavieres, un vēl šis talants palīdzēja man saprast misionāru darba būtību.

Kā zināms, klavierēs ir daudz stīgu un katru no tām klavieru skaņotājs noskaņo tā, lai tās

**Artjoms
Jeremejevs**

skanējums būtu pareizs. Nepareizi noskaņota stīga izdod nelāgu skaņu. Lai noskaņotu stīgu, klavieru skaņotājs izmanto īpašu skaņošanas atslēgu. Šī atslēga tiek likta uz tapas, ap kuru ir aptīta stīga. Skaņotājs ar uzmanīgām kustībām virza atslēgu un spiež uz taustiņa tik ilgi, kamēr stīga sāk skanēt pareizi. Kad instruments ir atbilstoši noskaņots, stīgas ilgi var skanēt pareizi, tomēr ik pa laikam skaņotājam jāatgriežas pie instrumenta, lai uzlabotu skanējumu.

Iedomāsimies, ka nepareizi skanošā stīga ir cilvēks, kuram trūkst Dieva atbalsta. Dievs grib šim cilvēkam palīdzēt, un misionāri ir kā skaņošanas atslēga Viņa rokās, kas palīdz cilvēkam nostāties uz pareizā ceļa. Ikviens Baznīcas loceklis ir misionārs. Dievs Savu lielo darbu dara caur mums. Mēs esam kā darbarīki Dieva rokās, mēs varam palīdzēt cilvēkiem atgūt savu tīro skanējumu.

Bet kā gan uzzināt pareizo toni? Tam ir domāts kamertonis. Piesitot tas izdod tīru skaņu. Mūsu līdzībā kamertonis varētu būt Svētie Raksti, jo caur tiem Dievs atklāj evaņģēlija pilnību Saviem bērniem un palīdz tiem nostāties uz pareizā ceļa.

Brāļi un māsas, ikviens no

mums var kļūt par darbarīku Debesu Tēva rokās, lai palīdzētu savam tuvākajam atrast patiesību un kļūt stiprākam. Dievs mīl ikvienu uz Zemes dzīvojošu cilvēku, un Viņš vēlas, lai mēs no visa spēka palīdzētu tiem, kuri nomaldījušies no ceļa. ■

Misionāri, kuri aicināti kalpot no Baltijas misijas

Santa Šneidere
no Baltijas misijas (Latvijas) aicināta kalpot
Soltleiksitijas Tempļa skvēra misijā

Lauris Vanags
no Baltijas misijas (Latvijas) aicināts kalpot
Ukrainas Dnepropetrovskas misijā

Rūdolfs Senkāns
no Baltijas misijas (Latvijas) aicināts kalpot
Taivānas Taipejas misijā